

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X-GmbH

Druga strona postępowania: Finanzamt Z

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których podatnik na zlecenie kas chorych udziela ubezpieczonym porad telefonicznych w różnych sprawach dotyczących zdrowia i chorób, można uznać, że wykonywana jest działalność objęta zakresem stosowania art. 132 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾?
- 2) Czy w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym w odniesieniu do usług wymienionych w pytaniu pierwszym oraz obrotów realizowanych w ramach „programów wsparcia pacjentów” wystarczy dla potwierdzenia wymaganych kwalifikacji zawodowych, aby konsultacje telefoniczne były przeprowadzane przez „doradców ds. zdrowia” (asystentów medycznych, pielęgniarki) i aby w około jednej trzeciej przypadków angażowano lekarza?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-113/15, RFA International/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez RFA International, LP

(Sprawa C-56/19 P)

(2019/C 148/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: RFA International, LP (przedstawiciele: B. Evtimov, адвокат, M. Krestiyanova, адвокат, D. O'Keeffe, solicitor, N. Tuominen, E. Borovikov, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu;
- wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala;
- alternatywnie, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie ogranicza się do zakwestionowania ustaleń Sądu w przedmiocie drugiego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji przez wnoszącą odwołanie.

W ramach jego ustaleń Sąd dokonał błędnej wykładni prawnej art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾ oraz dopuścił się błędów, zbyt szeroko określając dopuszczalny zakres uznania Komisji przy dokonywaniu oceny złożonych sytuacji na podstawie tych przepisów. Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o uchylenie zaskarżonego wyroku z następujących powodów.

Sąd popełnił dwa błędy co do prawa w zakresie wykładni rozporządzenia podstawowego.

- a) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Na podstawie tego przepisu we wszystkich przeglądkach, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, Komisja powinna stosować taką samą metodologię jak wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, z należyтым uwzględnieniem art. 2 tego rozporządzenia. Jednak w swojej ocenie odzwierciedlenia cel antydumpingowych w cenach odsprzedaży Komisja nie poddała tego odzwierciedlenia analizie pod względem ceny odsprzedaży określonej w ramach dochodzenia, które doprowadziło do pierwotnego rozporządzenia, lecz pod względem bieżących kosztów produkcji w Rosji. Stanowi to zmianę metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Komisja wskazała, że okoliczności uległy znacznej zmianie od pierwotnego dochodzenia, a w szczególności że koszty produkcji rosyjskich eksporterów wzrosły o prawie 100 %. Jednak wzrost kosztów istniał i był już znany w okresie przeprowadzania dochodzenia dotyczącego zwrotu cel, obejmującym lata 2008–2010.
- b) Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie błędnego kryterium prawnego. Kryterium prawne sformułowane przez Sąd wymaga, aby dowód na ujęcie cel antydumpingowych w cenach eksportowych został przeprowadzony wyłącznie za pomocą danych o cenach DDP ⁽²⁾ oraz poprzez wykazanie, że nowe ceny obejmują nie tylko cła antydumpingowe, ale także wszystkie poniesione koszty produkcji. Wymogu takiego nie zawiera ani art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, ani obwieszczenie Komisji dotyczące zwrotu cel antydumpingowych ⁽³⁾.

Wreszcie, Sąd dokonał znacząco nieprawidłowych ustaleń faktycznych, uznając, że:

- a) wzrosty kosztów produkcji uwiarygodniły się dopiero podczas pierwszego oraz drugiego okresu dochodzenia dotyczącego zwrotu cel, a więc stanowiły zmianę okoliczności uzasadniającą zmianę metodologii. W rzeczywistości Komisja wiedziała o wzroście cen już podczas pierwotnego dochodzenia i podczas dochodzeń dotyczących zwrotu cel przeprowadzonych w latach 2008–2010;
- b) zmiana metodologii była uzasadniona, aby stworzyć równe warunki konkurencji i uniknąć dyskryminacyjnego traktowania wśród podmiotów podlegających tym samym środkom. W rzeczywistości wszyscy rosyjscy producenci byłiby dotknięci tymi samymi wzrostami kosztów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

⁽²⁾ Delivery duty paid (dostarczone, cło opłacone).

⁽³⁾ Dz.U. 2014, C 164, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-793/14, Tempus Energy i Tempus Energy Technology/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-57/19 P)

(2019/C 148/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, P. Němečková, pełnomocnicy)